ఎయిడ్స్

శ్రీదేవిదే అందం అని లోకం పొగడుతోంది. కాని నా దృష్టిలో మాత్రం సంధ్యదే అగ్ర స్థానం. కొండలు, లోయలలో పరుచుకున్న పచ్చని పచ్చిక బయళ్ళు, ఆకాశాన్ని చుంబించా లని ఆశతో పైకెగరే చెట్లతో నిండి ప్రకృతిని చూస్తే ఎంత హృదయానందం కలుగుతుందో సంధ్యను చూస్తే కూడా అంతటి ఆనందం కల్గుతుంది. వయసును కాదని పెరిగిన శరీరంలో ఒక్కో భాగాన్ని కనులారా వీక్షిస్తే

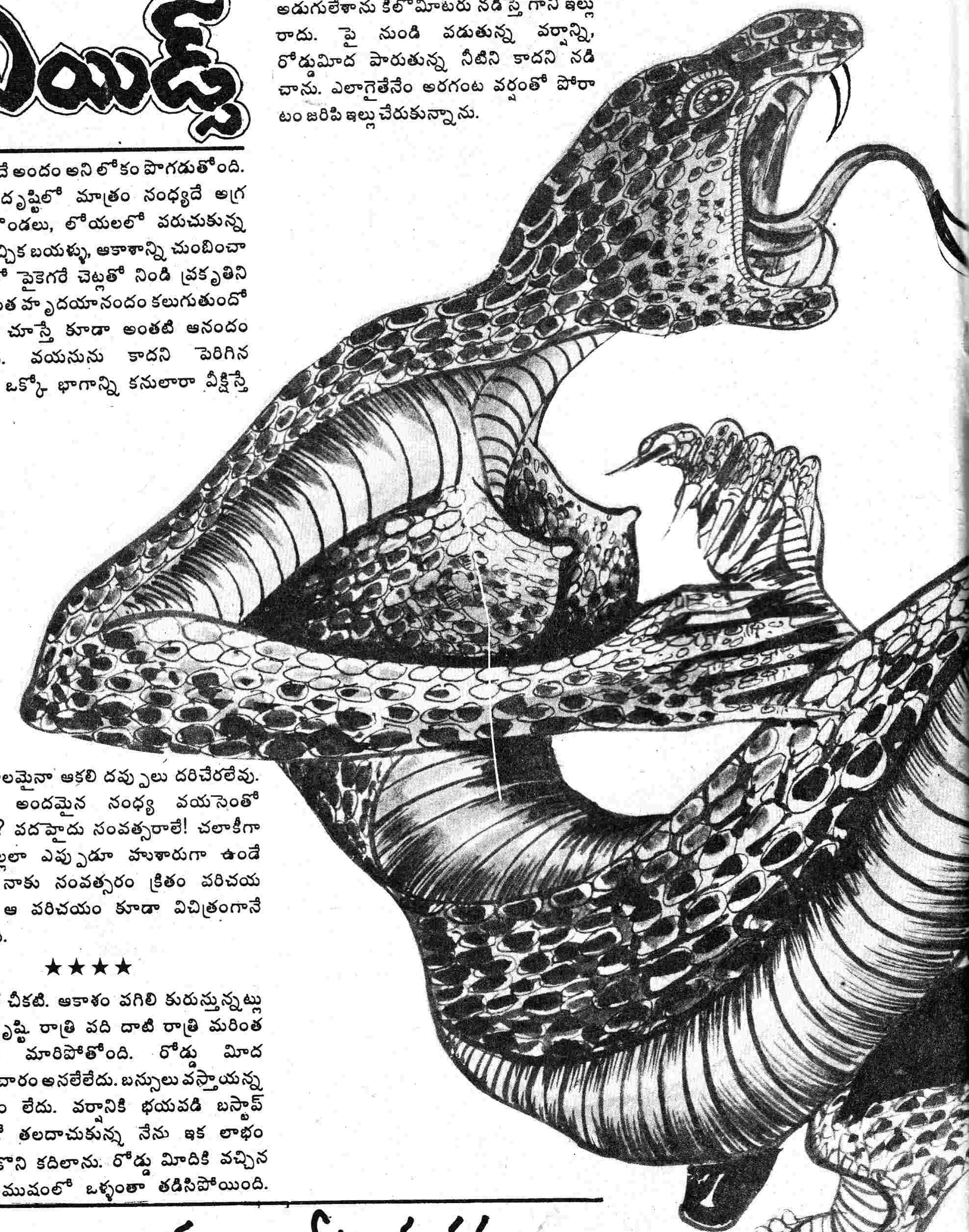

ఎంత కాలమైనా ఆకలి దప్పులు దరిచేరలేవు. అంతటి అందమైన సంధ్య వయసెంతో తెలుసా? పదహైదు సంవత్సరాలే! చలాకీగా లేడి పిల్లలా ఎప్పుడూ హుశారుగా ఉండే సంధ్య నాకు సంవత్సరం క్రితం పరిచయ మైంది. ఆ పరిచయం కూడా విచిత్రంగానే జరిగింది.

★★★★

కటిక చీకటి. ఆకాశం పగిలి కురుస్తున్నట్లు కుంభవృష్టి. రాత్రి పది దాటి రాత్రి మరింత రాత్రిగా మారిపోతోంది. రోడ్డు మీద జనసంచారం అసలేలేదు. బస్సులు వస్తాయన్న నమ్మకం లేదు. వర్షానికి భయపడి బస్టాప్ షెడ్డులో తలదాచుకున్న నేను ఇక లాభం లేదనుకొని కదిలాను. రోడ్డు మీదికి వచ్చిన అర నిముషంలో ఒళ్ళంతా తడిసిపోయింది. నిండా మునిగాక చలిలేదు కదా! గబగబా అడుగులేశాను కిలోమీటరు నడిస్తే గాని ఇల్లు రాదు. పై నుండి పడుతున్న వర్షాన్ని, రోడ్డుమీద పారుతున్న నీటిని కాదని నడి చాను. ఎలాగైతేనేం అరగంట వర్షంతో పోరా టం జరిపి ఇల్లు చేరుకున్నాను.

— బూర్గుల శ్రీనాథశర్మ

ప్యాంటు జేబులోంచి తాళం చెవి తీసి తాళం తీయబోయాను. కాలికి ఎవరిదో శరీరం తగిలింది. చీకట్లో ఏమీ కనబడలేదు. ఒక క్షణం భయం కల్గింది. అయినా ధైర్యం చేసి 'ఎవరూ' అంటూ చేతితో తడిమాను. ఎవరో కూర్చున్నారు అక్కడ.

తాళం తీసి తడుముకుంటూ వెళ్ళి క్యాండిల్ వెలిగించి తెచ్చాను. ఎవరో ఆడమనిషి పూర్తిగా తడిసి ముద్దై, దగ్గరగా ముడుచుకొని కూర్చుంది.

"ఎవరు?" అన్నాను.

ఈ వారం శృంగారకథ

మళ్ళీ గట్టిగా కేకేసేసరికి ఆమెలో చలనం కల్గింది. మెల్లిగా తలతిప్పి నావైపు చూసింది. ఆ చూపులో ఏ అర్థం వుందో ఆ మసక వెలుగులో గుర్తించలేకపోయాను.

"వర్షం పడుతోంది కదా! లోపలికి రా!" అప్రయత్నంగా అన్నాను.

ఆమె నెమ్మదిగా లేచి నా గదిలోకి అడుగు పెట్టింది. ముప్పై అయిదేళ్ళుంటాయేమో ఆమెకి. అందంగానే ఉంది. ఎందుకిలా నా గది ముందు ఈ వర్షంలో కూర్చొని ఉందో ఎంత ఆలోచించినా నాకు అర్థం కాలేదు.

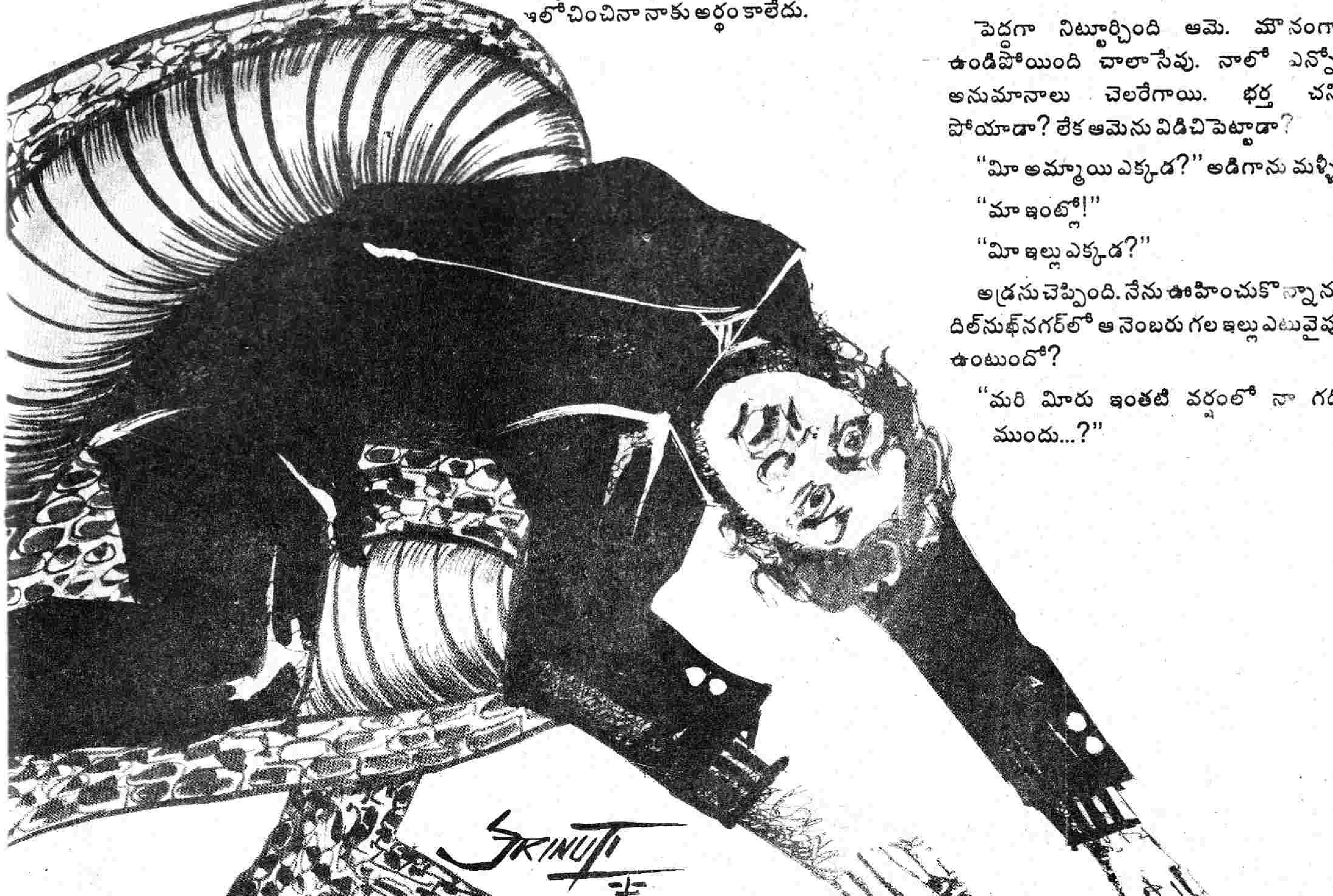

టవల్ ఇచ్చాను ఆమెకు. తలతుడుచుకొంది. కొంచె ఇచ్చాను. అటువైపు మళ్ళి చీర, జాకెట్, లంగా విప్పేసి వంచె చుట్టుకొంది. ఇటువైపు ఒక మగవాడు ఉన్నాడన్న ధ్యాస కూడా లేకుండా నింపాదిగా ఆమె అలా నగ్నంగా మారడం, బట్టలు కట్టుకోవడం చూసి నేను అవాక్కయ్యాను. అంత దగ్గరగా ఒక స్త్రీని నగ్నంగా చూడడం నాకు అదే మొదటిసారి. శరీరంలో నరాలు జివ్వుమని లాగి ఒంట్లో రక్తాన్ని పొంగించి, శరీరాన్ని వేడెక్కించింది ఆ సంఘటన.

ఆ సంఘటన నాలో ఆమెపట్ల జాలిని పెంచింది. ఆమెకు భోజనం ఏర్పాటు చేశాను. భోజనం చేశాక ఆమె తన గురించి చెప్పింది.

"మీ ఊరు పోల్కంపల్లి కదా! నేనూ ఆ వూరి దాన్నే! పదహారేళ్ళకే పెళ్ళి కావడంతో హైదరాబాదులో వచ్చి వడ్డాను. ఒక కూతురు నాకు" అంది.

"మీ వారు...?"

పెద్దగా నిట్టూర్చింది ఆమె. మౌనంగా ఉండిపోయింది చాలా సేపు. నాలో ఎన్నో అనుమానాలు చెలరేగాయి. భర్త చనిపోయాడా? లేక ఆమెను విడిచి పెట్టాడా?

"మీ అమ్మాయి ఎక్కడ?" అడిగాను మళ్ళీ.

"మా ఇంట్లో!"

"మీ ఇల్లు ఎక్కడ?"

అడ్రసు చెప్పింది. నేను ఊహించుకొన్నాను దిల్‌సుఖ్‌నగర్‌లో ఆ నెంబరు గల ఇల్లు ఎటువైపు ఉంటుందో?

"మరి మీరు ఇంతటి వర్షంలో నా గది ముందు...?"

"నీవు ఇక్కడ ఉంటున్నావని తెలిసింది. ఈ మహానగరంలో నాకు తెలిసింది నీవు ఒక్కడివే! ఊరి మీద మమకారంతో నీవు సహాయ పడతావని..." ఆగిపోయింది ఆమె.

మర్నాడు ఉదయం లేచేసరికి ఆమె కనిపించలేదు. టేబిల్ మీద ఉత్తరం మాత్రం కనబడింది. అందులో ఏమీ లేదు. 'ఈ రోజు మా ఇంటికి రండి' అని మాత్రమే ఉంది.

ఆరోజు ఆఫీసుకు డుమ్మాకొట్టి అడ్రసు వెతుక్కుంటూ ఆమె ఇంటికి వెళ్ళాను.

తలుపు తట్టేసరికి ఓ అమ్మాయి తలుపు తీసింది. ఆమె అందం ఆమెను చూసిన మొదటి క్షణంలోనే నన్ను సమ్మోహితుణ్ణి చేసింది.

"ఎవరు కావాలండీ?" అడిగింది ఆ అమ్మాయి చిరునవ్వుతో.

"మీ అమ్మగారు..." అప్పుడు గుర్తొచ్చింది నాకు ఆమె పేరు అడగలేదని.

"రండి లోపలికి..." ఆహ్వానించింది ఆ అమ్మాయి.

మెల్లిగా లోపలికి అడుగు పెట్టాను.

ఆ అమ్మాయి కుర్చీ చూపెట్టి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

నేను ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూశాను. మధ్య తరగతి ఇల్లది. ఓ మూలకు టేబుల్ మీద పోర్టబుల్ టీవి ఉంది. స్వాగతం చెబుతున్న ఓ అమ్మాయి క్రింద ఉన్న చిన్న అందమైన ఫోటో ఫ్రేం నన్ను ఆకర్షించింది.

'జీవితం ఎంత కాలం జీవించినా ఆనందాన్ని విస్మరించకు' అని ఉంది ఆలోచిస్తూ ఉండి పోయాను.

"కాఫీ తీసుకోండి!" అన్న మాటతో నాలోని ఆలోచనలు ఆగిపోయాయి. అతి సమీపంలో నిలబడి ఉంది ఆ అమ్మాయి కాఫీ కప్పు పట్టుకొని. "ఎంత అందంగా ఉంది. సృష్టిలో ని వస్తువులూ ఈమె అందంతో పోల్చ లేమేమో!" అనుకున్నాను.

కాఫీ కప్పు అందుకొని, "మీ అమ్మగారు లేరా?" అడిగాను. పక్కనే ఉన్న కుర్చీలో కూర్చొని "లేదు" అంది ఆ అమ్మాయి. "ఎక్కడికి వెళ్ళింది?" నన్ను రమ్మని ఎక్కడికి వెళ్ళిందా అని ఆశ్చర్యపోయాను.

"మా అమ్మ హాస్పటల్‌లో ఉంది!"

పక్కనే పిడుగు పడినంతగా భయపడి పోయాను నేను.

"మా అమ్మకు జబ్బు!" నింపాదిగా చెప్పింది ఆమె.

దీపక్ జీపై సి.బి.ఐ. నిఘా

ఇటీవల టి.వి. అనౌన్సర్లపై కూడా సి.బి.ఐ. నిఘా వేస్తుందని తెలిసింది.

పుదయం ఢిల్లీ ప్రసారాల్లో మనకు కన్పించే అనౌన్సర్ దీపక్ జీ అందరికీ తెలిసిన వ్యక్తే. అతను ఎంతోమంది ప్రముఖులను ఇంటర్వ్యూ చేశారు. ఇంటర్వ్యూ చేస్తూ వాళ్ళ దగ్గరి నుంచి డబ్బులు గుంజుతున్నట్లు ఒక అభియోగాన్ని సి.బి.ఐ. వాళ్ళు దీపక్ జీపై మోపారు. కేసు దర్యాప్తు జరుగుతుంది.

"ఏం జబ్బు?" మరింత ఆశ్చర్యంగా అడిగాను నేను. నిన్న రాత్రి సంఘటన గుర్తొచ్చింది నాకు.

ఆ అమ్మాయి చెప్పలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ కూర్చుండిపోయింది. ఏం మాట్లాడాలో నాకు తెలియలేదు.

"మీ పేరేమిటి?" అడిగాను నేను ఆలోచన ల్లోంచి తేరుకుని.

"సంధ్య!" చెప్పింది ఆమె.

అందానికి తగ్గ పేరు.

తన తండ్రి గురించి, తల్లిగురించి చెప్పింది సంధ్య. ఆమె మాటలు వింటుంటే నాకు వారిపట్ల జాలి మరింత పెరిగింది. హృదయం బరువెక్కింది. గుండెనిండా సంధ్య పట్ల ప్రేమ నిండిపోయింది. ఒంటరిదైన సంధ్యను ఆదుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాను.

"సాయంత్రం మా ఇంటికి వస్తావా?"

ఎందుకు? అని ప్రశ్నించలేదు సంధ్య.

"అలాగే" అంది సంధ్య.

★★★★

సాయంత్రం ఇంటికి తొందరగా వచ్చాను. సంధ్య రాగానే ఆమెకు అతిథి సత్కారాలు గొప్పగా చేయాలని అనుకున్నాను. ఇల్లంతా శుభ్రం చేసి ఎదురు చూస్తూ కూర్చున్నాను. సరిగ్గా ఆరున్నరకు వచ్చింది సంధ్య. ఒక దేవకన్య ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టినట్లుగా ఉంది సంధ్య ఇంట్లోకి వస్తే. పచ్చని పట్టులంగా, దాని మీద ఎర్రని ఓణీలో సంధ్య- సంధ్యా దేవిలానే ఉంది. బంగారు వన్నె మేను, మిసమిసలాడే వొళ్ళు. తీర్చిదిద్దిన కళ్ళు, చక్కని ముక్కు, ఎరుపెక్కిన బుగ్గలు, గులాబీలాంటి పెదవులు, శంఖంలాంటి కంఠం, బలమైన భుజాలు, కలశాల్లాంటి స్తనాలు, లంగాకి, జాకెట్టుకి మధ్యన ఓణీ వెనక ఊగిసలాడుతున్న నడుము- ఒకటేమిటి అంగాంగం అద్భుతంగా ఉన్నాయి. అంతకు మునుపెన్నడూ చూడని అందం సంధ్యలో దాగి ఉంది. నాలో మగతనాన్ని ఉడుకెత్తించిన అందం సంధ్యది. నాలోని పురుషత్వానికి సవాలులా. నిలిచిన అందమైన పాలరాతి శిల్పం సంధ్య! కొనగోటితో మీటితే పలికే వీణావాణిలా ఉంది సంధ్య!

ఆమె అందాన్ని ఈ లోకాన్నే మరిచిపోయిన నన్ను ఆమె పలకరింపుతో ఈ లోకానికి తెచ్చిపడేసింది.

ఏమిటలా జడపదార్థంలా చూస్తుండి పోయారు?" అంది నవ్వుతూ.

"ఓహ్! సారీ... సారీ సంధ్యా! ఈ గదిలోకి నీవు అడుగు పెట్టగానే ఉద్భవించిన అనంతమైన వెలుగులో దృష్టిని కోల్పోయాను. కూర్చోండి" అంటూ కుర్చీ చూపాను.

కూర్చుంది సంధ్య. సాక్షాత్తూ దేవలోకం నుండి దిగివచ్చిన అప్సరస అలా కూర్చుని ఉందేమో అనిపించింది. మరికాసేపు అలాగే చూస్తూ నిలబడితే కళ్లు గుడ్డివైపోతాయన్న భయంతో లోపలికి పరుగెత్తాను.

అందాకా తెచ్చిపెట్టిన పదార్థాలన్నీ తెచ్చి సంధ్య ముందు పెట్టాను.

"తినండి" అన్నాడు.

"ఇవన్నీనా?" ఆశ్చర్యంగా, భయంగా చూసింది సంధ్య.

"మీ కోసమే తెచ్చాను!" అమాయకంగా అన్నాను.

"ఇవన్నీ తింటే ఇది పెరిగిపోతుంది" అంటూ పొట్టను చూపింది.

"ఫర్వాలేదు ఓ గంటలో అరిగిపోతుంది" నేనూ కూర్చున్నాను ఆమె ఎదురుగా.

"మీరు ఒక్కరే ఎలా ఉంటున్నారు ఇంట్లో?" అడిగాను నేను.

"మామూలుగానే!" సింపుల్‌గా అంది సంధ్య.

ఆమెను తాకాలని, ఆ స్పర్శానందాన్ని అనుభవించాలని కోరిక నాలో పెరుగుతోంది నాలో. కాని సందర్భం రాకుండా ఎలా ముట్టుకోవాలి? అమాంతం మీద పడితే?

విలన్లా అగుపిస్తానేమో! ఇక ముందు నన్ను దగ్గరికి కూడా రానీయదు. అమ్మో! సంధ్యను చూడకుండా ఎలా ఉండగలను?

"తినండి!" నవ్వింది సంధ్య నా పరాకును చూసి.

"మాటి మాటికీ ఎందుకలా పరధ్యానంలోకి వెళుతున్నారు?"

నాకు సిగ్గేసింది చెప్పడానికి.

"నన్ను, నా అందాన్ని చూసా?" చిన్నగా నవ్వి అంది సంధ్య.

"అమ్మ బాబోయ్! 'నా మనసును కని పెట్టేసింది" అని మనసులో అనుకుని,

"అబ్బే!..." అన్నాను మరి మాట్లాడరాక.

"ఈ అందం శాశ్వతమైంది కాదు గోపీ. కొన్నాళ్ళయ్యాక పాలిపోతుంది!" అంది నిదానంగా.

"అది సరే! మీ అమ్మ ఇంటికి రాదా?" మాట మార్చాను.

"తెలియదు."

మళ్ళీ ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాను నేను.

"మీకు ఈ ఉత్తరం ఇమ్మని చెప్పింది అమ్మ!" అంటూ బ్యాగులోంచి ఓ ఉత్తరం ఇచ్చింది నాకు.

"ఎప్పుడు ఇచ్చింది నీకు?" ఆదుర్దాగా అడిగాను.

"పోస్టులో వచ్చింది" చెప్పింది సంధ్య.

గబగబా విప్పి చదివాను.

"ఏం రాసింది అమ్మ?" అడిగింది, నేను ఉత్తరం చదవడం ముగించాక.

"నిన్ను నాకు అప్పగిస్తూ ఉత్తర్వులు ఇచ్చింది!" నవ్వాను నేను.

సంధ్య నిట్టూర్చింది నా మాటలకు.

"నీకిష్టం లేదా?" అనుమానంగా అడిగాను.

"ఉహు!" తల అడ్డంగా ఊపింది గంభీరంగా.

నేను మనసులో కోరుకున్న అవకాశం ఎనిమిది రోజుల తర్వాత వచ్చింది. సంధ్య వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను ఆ రోజు సాయంత్రం.

అప్పుడే కడిగిన ముత్యంలా ఉంది. నవ్వుతూ ఆహ్వానించింది.

"ఎలా వుంది లైఫ్?" అడిగింది సంధ్య.

"నిన్ను చూడకుండా గడిచిపోయిన ఒక్కొక్క రోజు నిప్పుల్లో నడిచినట్లు ఉంది. నీతో మాట్లాడకుండా ఉన్నరోజు నరకంలో విపరీతమైన బాధలకు గురైనట్లు ఉంది."

జెబా పేరు వార్తల్లో

హీనా చిత్రం తరువాత అసలు చిత్రాలే రావడం లేవు జెబా భక్తియార్‌కి. మెల్లిమెల్లిగా తెరమరుగు అవుతుంది.

కాని జెబా అలా తెర మరుగు అవ్వకుండా వార్తల్లోకి తన ప్రేమ కలాపాలు ద్వారా ఎక్కుతుంది. ఆమె పేరు రంధీర్‌కపూర్‌తో చాలా రోజులు వార్తల్లో వుంది.

మనసులో అనుకున్నాను అలా.

"ఏదో రొటీన్!" అని నిట్టూర్చాను.

"ఉండండి. మిమ్మల్ని ఎంజాయ్ చేస్తాను!" అని లోపలికి పరుగెత్తింది. ఒక్క క్షణం నేను ఆలోచించాను. అంతే! హుశారుగా నేనూ వెళ్ళాను. కిచెన్‌లో ఏదో చేస్తోంది సంధ్య.

పిల్లిలా అడుగులేస్తూ, వెళ్ళి, అమాంతంగా వెనక నుండి వాటేశాను సంధ్యను.

"గోపీ!" గంభీరంగా పిలిచింది సంధ్య.

నేను ఆమె మాటలు వినే స్థితిలో లేను. ఎత్తైన ఆమె గుండెల్ని పట్టి మరింత అదిమాను. సంధ్యను నాలో కలుపుకోవాలని మరింత హత్తుకున్నాను.

నెమ్మదిగా నన్ను విడిపించుకుంది.

"పద గోపీ!" అంటూ నన్ను బెడ్‌రూంలోకి తీసుకెళ్ళింది. నన్ను మంచం మీద కూర్చోబెట్టి,

"గోపీ! నీలోని కోరిక ఏమిటో నాకు అర్థమయింది. నన్ను నీకు అర్పించుకోవడానికి నాకు అభ్యంతరం లేదు. కాని..." అంటూ ఆగిపోయింది.

"సంధ్యా కానీలు, గినీలు మై నై జాన్తా!" అంటూ సంధ్యను నా కౌగిలిలో బంధించాను. పిచ్చిగా ఆమెను చూశాను. ఆమె అందాలను అణువణువునా చూడాలన్న ఆశతో ఆమె జాకెట్టు విప్పాను. పదిహేనేళ్ళప్రాయంలోనే బలిసిపోయిన పాలిండ్లు గబుక్కున బయట పడ్డాయి. మెత్తగా బత్తాయిల్లా వున్న వాటిని రెండు చేతుల్తో బంధించాను. అయినా బయటికి పరుగెడుతున్నాయి. చీర విప్పేశాను. లంగా బొందు లాగి కాళ్ళతో కిందికి తోసేశాను. బంగారు ఛాయ శరీరం. అణువణువూ తడిమాను. పెదవులతో ఆ స్పర్శ అనుభవించాను. ఇంతటి అందాల రాశితో ఈ అనుభవం ఎంత పుణ్యం చేసుకుంటే లభిస్తుందో?

గంటసేపు సంధ్య శరీరంతో పోరాడి, గెలిచి అలసిపోయి ఆమె పక్కకు చేరాను. అంతకు ముందు ఇలాంటి అనుభవం లేనిదానిలా అరిచింది సంధ్య నేను ఆమెలోకి చొచ్చుకుపోయి నపుడు. నేనెంతటి అదృష్టవంతుణ్ణి. అసూర్యం పశ్యలాంటి అమ్మాయి! పురుషస్పర్శ ఎరుగని, కన్నెపొర చీలని అమ్మాయిని నేను అనుభవించాను. హుర్రా! అని అరిచాను సంతోషంతో.

సంధ్య ఏడుస్తోంది. ఎందుకేడుస్తోందో? తన కన్యాత్వానికి భంగం కల్గిందని బాధ పడుతోందా?

"సంధ్యా! ఎందుకు... ఎందుకు ఏడుస్తున్నావ్? అనునయంగా అడిగాను.

నా మాటలతో మరింత ఏడ్చింది సంధ్య.

నాలో మానవత్వం మేల్కొంది. అన్యాయంగా ఒక అమ్మాయి శీలాన్ని కొల్లగొట్టానేమో అని అనిపించింది. మొదటిసారి బాధ నా హృదయాన్ని ముల్లులా గుచ్చింది.

అయిదు నిముషాల తర్వాత కాస్త ఊరట చెందింది సంధ్య. మళ్ళీ అడిగాను నేను.

"గోపీ! నీకు చాలా అన్యాయం చేశాను నేను!" అని నన్ను వాటేసుకుంది సంధ్య.

"లేదు సంధ్యా! నేను నీకు అన్యాయం చేశాను. నన్ను క్షమించు!" బాధగా అన్నాను.

"గోపీ! నిజం చెప్పనా?" అంది.

"ఏమిటి? ఆశ్చర్యంగా, భయంగా అడిగాను.

"మా నాన్న ఎయిడ్స్‌తో చనిపోయాడు. అమ్మ ఎయిడ్స్‌తో బాధపడుతోంది హాస్పటల్‌లో. నేనూ దానితోనే ఇలా ఒంటరి దాన్నయ్యాను గోపీ!" అంటూ గట్టిగా నన్ను వాటేసుకుంది సంధ్య.

భూమి రెండుగా చీలి నేను అందులోకి తోసివేయబడినట్లు అనిపించింది నాకు. మృత్యువు తన భయంకరమైన కోరలతో నన్ను పట్టుకోవడానికి దగ్గరగా వస్తున్నట్లు తోచింది. అంతే! సంధ్యను ఒక్క తోపు తోసి బయటకి పరుగెత్తాను. వెనక మృత్యువు... ముందు నేను... నేనింకా పరుగెత్తుతూనే ఉన్నాను... వెనక... అమ్మో!

✧